

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Άγιου Ιωάννου τῆς Κλίμακος)
(Μάρκ. θ' 17 - 31)
22 Μαρτίου 2015

Τό σημερινό Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μᾶς λέει γιά τό θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού θεράπευσε τό δαιμονιζόμενο παιδί. Μέ ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Εὐαγγελιστής Μᾶρκος μᾶς διδάσκει πώς ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦρθε στή γῆ γιά νά ἐλευθερώσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν κυριαρχία καί τή δουλεία τοῦ διαβόλου. Ὁ διάβολος εἶναι ὁ ἐχθρός τῆς σωτηρίας μας, κι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ λυτρωτής καί σωτήρας μας.

Ἐκεῖνο τόν καιρό ἕνας ἄνθρωπος πλησίασε τόν Ἰησοῦ, γονάτισε μπροστά του καί εἶπε• διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τό γιό μου, πού ἔχει πνεῦμα ἄλαλο κι ὅπου τόν πιάσει τόν ρίχνει κάτω, κι ἀφρίζει καί τρίζει τά δόντια του καί ξεραίνεται καί εἶπα στους μαθητές σου γιά νά τό βγάλουν καί δέν μπόρεσαν. Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε καί λέγει• ὦ γενεά ἄπιστη, ὡς πότε θά εἶμαι μαζί σας; Ὡς πότε θά βαστάξω; Φέρτε μου ἐδῶ τό παιδί. Καί τοῦ τό ἔφεραν. Κι ὅταν τό παιδί εἶδε τόν Ἰησοῦ, ἀμέσως τό πονηρό πνεῦμα τό τράνταξε κι ἔπεσε στή γῆ καί κυλιότανε ἀφρίζοντας. Κι ὁ Ἰησοῦς ρώτησε τόν πάτερα του• Πόσος καιρός εἶναι ἀπό τότε πού τό ἔπαθε; Κι ὁ πατέρας εἶπε• Ἀπό τότε πού ἦταν παιδί. Καί πολλές φορές καί στή φωτιά τόν ἔριξε καί στό νερό γιά νά τόν ξεκάμει μ' ἄν κάτι μπορεῖς, λυπήσου μας καί βοήθησέ μας. Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε• Ἄν μπορεῖς νά πιστέψεις ὅλα εἶναι δυνατά σ' ἐκεῖνον πού πιστεύει. Κι ἀμέσως ἔβαλε φωνή ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μέ δάκρυα καί εἶπε• Πιστεύω, Κύριε• βοήθα στήν ἀπιστία μου. Κι ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς πώς μαζεύεται κόσμος, μίλησε αὐστηρά στό ἀκάθαρτο πνεῦμα καί τοῦ λέγει. Πνεῦμα ἄλαλο καί κουφό, ἐγώ σέ διατάζω νά βγεῖς ἀπό τό παιδί καί νά μὴν ξαναμπεῖς σ' αὐτό. Καί τό πνεῦμα, ἀφοῦ ἔβαλε μεγάλη φωνή καί τράνταξε δυνατά τό παιδί, βγήκε καί τό παιδί ἔγινε σάν νεκρό, ὥστε πολλοί νά λένε πώς πέθανε. Κι ὁ Ἰησοῦς τό ἔπιασε ἀπό τό χέρι καί τό σήκωσε κι ἐκεῖνο στάθηκε ὀρθό. Κι ὅταν ὁ Ἰησοῦς πῆγε στό σπίτι οἱ μαθητές του τόν πῆραν κατά μέρος καί τόν ρωτοῦσαν• «Γιατί ἐμεῖς δέν μπόρεσαμε νά βγάλουμε τό πονηρό πνεῦμα;» Καί τούς εἶπε: «Τά πονηρά πνεύματα μέ κανένα τρόπο δέν βγαίνουν παρά μόνο μέ προσευχή καί μέ νηστεία». Κι ἀφοῦ βγήκαν ἀπό κεῖ διάβαιναν κρυφά μέσ' ἀπό τή Γαλιλαία καί κανείς δέν ἤθελε νά τό ξέρει. Γιατί δίδασκε τούς μαθητές του καί τούς ἔλεγε πώς ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίνεται στά χέρια τῶν ἀνθρώπων καί θά τόν σκοτώσουν, κι ἀφοῦ πεθάνει τήν τρίτη ἡμέρα θ' ἀναστηθεῖ.

Ἄς μιλήσουμε σήμερα γιά τήν προσευχή. Τί εἶναι, ἡ προσευχή; ἄς πάρουμε κάποια παραδείγματα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, γιά νά καταλάβουμε καλύτερα αὐτό πού θά ποῦμε. Κάποια μέρα ἕνας εὐσεβῆς ἄνθρωπος εἶπε μέ θαυμασμό: «Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τό ὄνομά σου ἐν πάση τῇ γῆ». Αὐτός ἦταν ὁ Δαβίδ, ὁ βασιλέας καί προφήτης, καί μ' αὐτά τά λόγια πού ἔλεγε προσευχότανε στόν Θεό. Εἶδε τήν ὁμορφὴν καί θαυμαστή δημιουργία, τή στεριά καί τή θάλασσα, τά βουνά καί τούς κάμπους, τά δένδρα καί τά φυτά, τούς ἀνθρώπους καί τά ζῶα, καί μέσα σ' ὅλα αὐτά εἶδε τό χέρι τοῦ Θεοῦ κι ἄκουσε τ' ὄνομά του. Ἡ ψυχὴ του γέμισε ἀπό θαυμασμό καί ἡ γλῶσσα του κινήθηκε γιά νά δοξολογήσει τόν Δημιουργό. Κύριε, εἶπε, πόσο θαυμαστό εἶναι τ' ὄνομά σου σ' ὅλη τή γῆ!

Ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, παντοῦ μέσα στή δημιουργία βλέπει τόν Θεό, καί σάν νά μιλάνε τά δημιουργήματα, τ' ἀκούει νά λένε γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Κι ὁ εὐσεβὴς μαζί μέ ὅλα τά δημιουργήματα ἀνοίγει κι αὐτός τό στόμα του καί δοξολογεῖ τό Θεό. Αὐτό εἶναι προσευχή.

Μιά ἄλλη ἡμέρα ὁ Δαβίδ πρόσεξε τήν ἐξαιρετική θέση τοῦ ἀνθρώπου μέσα στή δημιουργία. Μιλοῦσε μέ τόν Θεό κι ἔλεγε γιά τόν ἄνθρωπο: «Τί ἐστίν ἄνθρωπος, ὅτι μιμήσκη αὐτοῦ; Ἠλάττωσας αὐτόν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους. Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ». Εἶδε ὁ προφήτης καί βασιλέας τήν προνομιακή θέση τοῦ ἀνθρώπου μέσα σ' ὅλα τά δημιουργήματα, τήν ὑπεροχή του μέσα σ' ὅλα τά ζῶα καί τή συγγένειά του πρὸς τοὺς ἀγγέλους καί εἶπε: Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος γιά νά τόν θυμᾶσαι; Τόν ἐπλασες καί τόν ἔταξες λίγο παρακάτω ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Ὅλα τά ὑπόταξες κάτω ἀπὸ τά πόδια του. Ἐμπρὸς σ' αὐτή τήν εὐεργεσία καί τίς ἄλλες πού ἕνας ἕνας μας κάθε ἡμέρα δεχόμαστε ἀπὸ τόν Θεό, μπροστά στό θεῖο μυστήριο τῆς ἐνανθρώπησης, τοῦ πάθους καί τῆς ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, πάλι ὁ εὐσεβὴς ἀνοίγει τό στόμα του γιά νά εὐχαριστήσῃ τώρα καί νά πεῖ: «Κεκράξομαι πρὸς τόν Θεόν τόν Ὑψιστον, τόν θεόν τόν εὐεργετήσαντά με». Αὐθόρμητα κινεῖται ἡ ψυχὴ καί μόνα τους ἔρχονται τά λόγια στό στόμα τοῦ εὐσεβῆ, γιά νά ἐκφράσῃ τήν εὐχαριστία του καί τήν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τόν εὐεργέτη Θεό. Θά φωνάξω, λέει, πρὸς τόν ὕψιστο Θεό, τόν εὐεργέτη μου Θεό. Κι αὐτό εἶναι προσευχή.

Μά ἐκεῖνο πού περισσότερο ἀπ' ὅλα αἰσθάνεται κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἡ ἀδυναμία του. Ἐνας σεισμός, μιὰ πυρκαγιά, μιὰ φουρτούνα, ὅταν ταξιδεύει στή θάλασσα, ἕνας πόλεμος, ἕνας θάνατος, ὅλ' αὐτά φοβίζουν καί τρομοκρατοῦν τόν ἄνθρωπο καί τόν κάνουν νά αισθανθεῖ τήν ἀδυναμία του καί νά ζητήσῃ βοήθεια. Εἶναι πολλοί, πού δέν πιστεύουνε σέ τίποτα, μά ὅταν τοὺς εὕρει κάποια δύσκολη ὥρα καί τοὺς ἀπειλήσῃ κάποιος κίνδυνος, τότε κάνουν τόν σταυρό τους καί φωνάζουν: «Παναγία μου!». Ἀπὸ τό ἕνα μέρος βλέπουμε τήν προνομιακή μας θέση μέσα στή θεία δημιουργία κι ἀπὸ τό ἄλλο αισθανόμαστε πὼς εἴμαστε πολὺ ἀδύναμοι μέσα στὸν κόσμο. Ἀπ' ὅσα ἔχουμε, ζωὴ, υἰγεία κι ἄλλα ἀγαθὰ, τίποτα δέν εἶναι στά χέρια μας. Σέ μιὰ ὥρα μπορεῖ νά τά χάσουμε ὅλα, χωρὶς νά ἔναι τρόπος νά τά κρατήσουμε καί νά τά διασώσουμε. Μά περισσότερο ἀπ' ὅλα ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος βλέπει τόν ἑαυτό του ἀδύναμο κι ἀνίσχυρο μπροστά στό κακό καί στήν ἁμαρτία. Στὸν κίνδυνο καί στή δοκιμασία ὁ καθένας μας θυμόμαστε τόν Θεό καί ζητοῦμε τή βοήθεια καί τήν προστασία του. Λυπήσου με, Θεέ μου, λυπήσου με, λέμε, γιατί σέ σένα μόνο στηρίζεται ἡ ψυχὴ μου καί μόνο κάτω ἀπὸ τή σκέπη τῆς προστασίας σου ἐλπίζω νά σωθῶ. Κι αὐτό εἶναι προσευχή.

Ἡ προσευχή, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι συνομιλία μέ τόν Θεό. Εἶναι ἐξαιρετικό προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου, γιατί μόνο ἐμεῖς καί οἱ ἄγγελοι μποροῦμε νά μιλάμε μέ τόν Θεό καί νά προσευχόμαστε στὸν Θεό. Νά τόν δοξολογοῦμε, νά τόν εὐχαριστοῦμε καί νά τόν παρακαλοῦμε. Αὐτά τά τρία εἶναι ἡ προσευχή, πού οἱ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι τήν ἔχουνε στή ζωὴ τους σάν τήν ἀναπνοή. Ἄς προσευχόμαστε ὅπως καί ἀναπνέουμε. Ἄς εἶναι γεμάτη ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ θαυμασμό κι εὐγνωμοσύνη κι ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Ἄς προσευχόμαστε, γιά νά φεύγῃ ὁ πειρασμός καί γιά νά ἔναι πάντα ὁ Θεός μαζί μας. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰ. Κ.